

Kävin tervehtimässä sairasta ystävääni. Eikä hän ollut niin sairas kuin kuvittelin. Olin jopa pohtinut, että oliko oikein viedä miehelle flunssaa parantavia rohtoja ja muita kipulääkkeitä. Itse olisin kokenut sellaisen jotenkin outona ja jopa tungettelevana. Jukka istui sohvallaan ja poltti tupakkaa. Hetki oli jotenkin kiusallinen, eikä minulla oikeastaan ollut mitään asiaa muuta kuin rohtokorini. Ehkä minulla oli liikaa tekemistä. ”En tiennyt, että kuuntelet klassista musiikkia”, minä sanoin, enkä viitannut tällä taustalla soivaan radioon, vaan viiden levyn kasaan, joka oli sohvapöydällä kirveen vieressä. Ehkä tilanteeseen olisi ollut sopivampaa sanoa, etten tiennyt Jukan tarvitsevan kirvestä sisällä. ”Saahan sitä kuunnella mitä haluaa”, Jukka sanoi. ”Toki”, minä myönsin ja nousin sohvalta lähteäkseni. ”Lähekkö mukaan reissuun?” Jukka kysyi. ”No?” ”Kato makuuhuoneeseen”, Jukka sanoi. Menin makuuhuoneen ovelle. Sängyssä makasi mies, jonka päässä oli suuri haava. Eikä ollut vaikea arvata, että kyseinen haava oli tehty pöydällä olevalla kirveellä. ”Mitä tämä on?” minä kysyin. ”Ooksä ihan sekaisin?” ”No vittu”, Jukka sanoi. ”Läheksä mukaan vai et?” ”Mennään mennään”, minä sanoin. Kannoimme ruumiin Jukan auton takaluokkuun ja lähdimme tien päälle. Paskamainen tuuri oli se, että nyt oli talvi, emmekä voineet kaivaa miestä maahan. Kuitenkin ajattelimme sillä tavalla, että miehen ruumis pysyisi ainakin jonkin aikaa piilossa jos sen hautaisi syvälle metsään ja lumeen. Hyvällä onnella haaskaeläimet söisivät sen ennen kuin lumi sulaisi. Kieltämättä ruumiin raahaaminen metsässä oli raskasta puuhaa. Jukka oli jollain tavalla oudossa mielentilassa, eikä hänestä ollut kuin näennäisesti. Iltaan mennessä olimme kuitenkin valmiita ja palasimme kotiin. ”On se hyvä, että on tuollaisia ystäviä kuin sinä”, Jukka sanoi kun pysäköi auton pihaansa. ”Kyllä kaveria pitää auttaa”, minä sanoin ja nousin autosta. Poltimme tupakat, katselimme tummansinistä tähtitaivasta. Vaikka oli pakkasta, ilmassa tuoksui kevät.